

БОРИС АПРИЛОВ

ОТБРАНАТА НА СПАРТА

/повест/

Той имаше собствена мъртва котва в акваторията на ветроходната база, сред воняща мътна вода, където се изтичаше мръсният канал на града. На тази котва, на сто метра от брега, завързваше своя “Мародер” – някогашна спасителна лодка на презокеански параход, чудесен велбот: осем и половина на два и половина метра. Двигателят на велбота беше дизелов. Собственикът му се гордеше много с просторната кабина и продълговатите илюминатори с перденца. Ще кажете, що за име на плавателен съд, защо пък мародер? Там е работата, че едва след като името бе нанесено в регистрите на пристанищната инспекция, а художникът го измайстори по бордовете, чак тогава собственикът разбра, че този, който се бори с биковете, не се нарича мародер, както е смятал, а матадор, но махна с ръка и заяви: пък аз да не съм нещо друго? Така остана позорното име на лодката, което, според железното правило на традицията, прикачиха и на него.

Тази сутрин Мародера пренесе веслата в малката помощна лодка, загреба и се отправи към велбота. Прехвърли на него няколко дини, туба с вода и една чанта от панамериканските въздушни линии. В чантата имаше хляб, домати, сирене и пет пакетчета “Арда. Запали мотора, отвърза голямата лодка от шамандурката, привърза към нея малката и се отправи към открито море. В безслънчевия октомврийски ден морето и въздухът бяха меки, водата край бордовете се огъваше като клей. Половин час след потеглянето той успя да мине зад острова, опиянен от скоростта си, но там стана нещо, което го забави; там той спря и започна да съзерцава стадо делфини. Опита се да ги заговори. Делфините мълчаха упорито, един от тях едва не отърка десния борд, но никой не пожела да проговори, макар че Мародера им наприказва сто и две неща, като не забрави и да им се извини от името на човечеството; между другото упрекна ги и в неучтивост, а на края и в липса на проникателност, защото ако биха били по-проницателни, щели да разберат колко много обича той делфините и рибите, изобщо – всичко, което живее в морето, дори медузите. Верни на поведението си, делфините продължаваха да мълчат и Мародера им заяви, че те не са никакви интелигенти на животинския свят и че ако минават за такива, това трябва да се сметне за още една заблуда на човечеството, което всъщност, откакто се помни, живее в непрекъснати заблуди. Когато стадото се стопи в далечината, Мародера запали повторно мотора и се понесе по пътя си. Към девет наближи градчето, но вместо да влезе в пристанището като хората, той заобиколи вълноломната стена и хвърли котва в заливчето сред скалите. Котвата влезе плавно в дълбоката вода. Щом се убеди, че всичко е о’кей, Мародера седна при кабината си и разряза първата диня. Не прояви лакомия, изяде само четвърт от нея. Ядеше и разглеждаше къщите над скалите.

Две години не беше идвал насам, за тези две години старовремските дървени къщи бяха пометени. На техните места се издигаха съвременни жилищни фасади с веранди, балкони и тераси. Една от терасите му хареса особено. Там имаше жена. Другите тераси бяха пусти и сякаш мъртви, тая биеше на очи с присъствието на млада жена, която шеташе по нея. Прибра динята под седалката и понечи да хвърли корите в морето, но се отказа. Наблъска ги в кофата и започна да се съблича. Жената беше много млада и много руса, а тези качества той ценеше особено. Пушеше и се събличаше спокойно. Към това зовеше спокойствието на деня. Гол до кръста, той се сети нещо, наведе се през борда и пипна водата. Море, не беше толкова топла! Прибра

се в кабината, махна панталона, събу долните си гащи и обу бански гащета. Тя е сама, помисли си Мародера и излезе от кабината. Младата жена побърза да излезе в къщата. Малката, не те ли е страх в това голямо учреждение, а? На твое място ще загине от страх... Ти какво си застанал тука, право срещу мен? – запита жената от дълбокия лабиринт на къщата. Той седна и запуши. Тялото му излъчваше здраве и красота, известно тяло, наградено на две поредни Нептунови тържества, но вече готово да напълнее – под гръдния кош се зараждаше нещо като коремче. Не бързаше. Цигарата му се услаждаше винаги – и преди, и след гмуркането. Щом я допуши докрай, облече стар вълнен пуловер, постави маската и налага шнорхела. Преди да скочи, зърна красавицата, която изнасяше пластмасов леген на терасата. Тази пък не позната лодка какво ли търси тук? – запита тя. Мародера, който вече набираше дълбочина, отвърна: ще видиш ма, кукло, не бързай и ще разбереш какво търси тази стара лодка тук. И докога ще стоиш под моя дом, а? Ами, де да знам, зависи. От кого? – запита тя. От тебе, отвърна той... Дъното, по което шеташе, му беше познато до втръсване. Долу лежаха няколко обширни, плоски скали, между които се въдеха дънни риби – добро място за лов на попчета с лодка. Оловото и куките можеха да падат леко върху гладката скална повърхност. Легнала сред ливадата от водорасли, белезникавата стръв се забелязваше отдалеч. Тук се въдеха по-дребни парчета. Рибарите предпочитаха това място само в краен случай, когато не можеха да отидат другаде, защото дъното беше истински капан за котвите им.

Ето едно въже! Мародера го улови и тръгна по него. То го заведе при шока на котвата. Натисна го. Напразно. Не се поддаде, бяха се затегнали двата рога. При това положение котвата никога не би могла да бъде изтеглена вертикално и рибарите правилно са я прежалили, заедно с тринайсетина метра въже. Голям зор са видели те, доста са се мъчили, такава котва не се оставя лесно. Кислородът в гръдния му кош свърши. Мародера се устреми нагоре, без да изпуска въжето от ръката си. Изскочи над водата и шумно глътна въздух. Морето го бе изхвърлило като зряла череша кокичката си. Господарката на терасата гледеше право към него. Той ѝ се ухили под стъклото на маската. Бях малко на дъното, кукло! Точно единайсет метра дълбочина! Мъжът ти да се убие – не може. Ти била ли си някога там? Дъното е много хубаво нещо и ако си послушна, някой ден ще те заведе. Ръката му държеше края на обраслото с ракушки въже. Но като заплува към лодката, разбра, че тая работа няма да стигне – въжето не достигаше. Като е нямал акъл в главата, трябва да го пусне отново на дъното и да го вади повторно. И всичко заради тази там, на терасата. Кукло, не видя ли какво направих? Заплеснах се по тебе и слязох на долния етаж без помощна връвчица. Мародера се опита да запомни мястото на котвата и се качи в лодката. Свали маската, съблече пуловера и се отпусна върху седалката. От опит знаеше, че първото спущане е винаги най-резултатно. Отсега нататък всяко ново отиване до дъното ще бъде по-краткотрайно. Ръмеше едва забележимо, приятно време, може да се каже – негово време: в подобен ден да седнеш край масата, че да не станеш. Но за спущане под вода – не, няма видимост. Облече шубата. После измъкна всички въженца с всички разноцветни пластмасови топки, определени да играят ролята на шамандурки. Грабна жълтата топка, хвърли я във водата и като бутна шубата на сухо в кабината, скочи повторно към дъното. Лесно откри въжето на котвата и ловко привърза към него връвчицата на шамандурката. Сега вече мястото на трофея бе набелязано. Имаше достатъчно кислород и тръгна към котвата. Но и повторното съприкосновение с нея го убеди, че няма да бъде лесно. Изскочи на повърхността и шумно налага въздух. Когато успокои дишането си, Мародера погледна бегло към терасата, не видя нищо, пое отново въздух и този път се спусна право към котвата. Да, тя беше залостена яко и само няколко дръпвания надолу можеха да оправят работата. Започна да дърпа надолу.

Нещо запука в ушите му – рогчетата късаха връзката си със скалата и се освобождаваха от леговищата си; тригоната се трошеше, а морският мъх се късаше. Тази котва му осигуряваше двайсет или трийсет лева, зависи на кого ще я продаде. А пипне ли някого от онези с яхтите, нищо чудно да откопчи и четирийсет. Изскочи на повърхността щастлив. Кукло, донесе ми късмет, знаеш ли? Тя простираше пране. Той изброи три нежни пликчета и един чорапогащник. В мрачния ден косата ѝ светеше като слънце, пък и лицето ѝ светеше, но най-силно се натрапваше нейният бюст. Макар и под блузката, той светеше по-силно от всички слънца на всички вселени, взети заедно. Главата си залагам, че е сама! Сама е в цялата къща и дълго време ще бъде сама, цели месеци, и да ми отрежат ушите, ако не е бременна. Такива ги напомнимат и ги оставят да перат, докато мъжете им направят валута по траулерите. Че как се оставя подобна сексуална империя сама на терасата, а? Макар че терасата е скрита за погледите на града, ето, намери се един пират да нападне откъм морето!... Сърцето му изравни ударите си, дишането му се успокои. Вече можеше да направи третото спущане към дъното, но защо не опита чрез издърпване на въжето? Качи се на лодката и започна да тегли. Невъзможно. Трябваше да скача наново. Този път се озова зад котвата и започна да я изтегля надолу, после рязко нагоре. Щокът се освободи. С последни усилия изнесе цялата котва върху скалата и драсна нагоре. Струваше му се, че ей сега ще се пръсне на парчета под водата и от него няма да остане следа, или пък ще остане един бездиханен труп, който ще скита цяла зима по дъното на морето и влачен от теченията, ще изскочи чак през късна пролет, когато се стоплят водите, за ужас на гларусите, при някой пуст плаж. После гларусите ще свикнат и спокойно ще пощят перата си до него. Представяш ли си – лежиш наполовина във водата, а гларусите се пощят спокойно край теб или се любят... и цвкват... Не само въздух нямаше в тялото му, нямаше и топлина. Дънните пластове на водата бяха студени, дявол знае какво щеше да става тази година, сигурно зимата ще настъпи рано.

Мародера заплува ускорено към лодката. Преметна се на палубата, захвърли маската, махна пуловера и се набути в шубата. Ръмеше. Ах, как се нуждае сега от едно жарко слънце, да го напече, че да разтопи чак бъбреците му. Но ръмеше. През рехавите облаци дифузираше далечна слънчева светлина. Императрицата си беше на сухо, вътре, в някоя от залите на двореца, движеше се достойно сред стотиците накупии от Гибралтар и Халифакс, същите накупии, които украсяват стаите на съседните къщи, на всички домове в градчето: от покривките за легла до сувенирните коралови късчета. Макар че горните етажи на палата бяха по шик, чудно защо, императрицата обитаваше само долния етаж. Горните са за чужденците, извика Мародера. Там са многото легла и фаянсите. Може да си хубава, може да приличаш на императрица, но си най-обикновена хотелиерка! Разбираш ли?... Той се прибра в кабината... Камериерка си!... Тя излезе отново на терасата с вид на жена, която не се интересува от това, че пред къщата ѝ е закотвена лодка...

Въженцето на шамандурката измъкна на повърхността въжето. Той го хвана. Изработено от синтетични влакна, това въже можеше да издържи тежестта на всяка котва. Тази, която идваше нагоре, сега напушаше дългогодишното си леговище и се връщаше в сухия свят. Физическото напрежение раздвижваше мускулите и кръвта на Мародера, тялото му бавно се загряваше. Както бе предположил, котвата се оказва фабрична изработка, адмиралтейски тип, от ония, които ги имат яхтклубовете. И никога по-малко от трийсет лева... А градчето сякаш е изградено повторно – всички къщи са нови, изглежда, че жителите му наистина са фрашкани с пари. Ами да, те продават бяла чаршафна площ – всяка нощ по два лева на чаршаф... А ти ма, кукло, вместо да спиш горе, на огромно легло, най-малко четири декара, спиш долу, в кухнята, за да инкасираш повече! Язык ти за красотата! Ако си моя, няма да позволя.

Никога!... Тя се появи отново на терасата и за миг му се стори, че не е бременна. Ако не е бременна, то мъжът ѝ е тук. А може и да не работи в океана. Може да е в бакалията или зеленчука. Да, май че не е бременна. Но подобни красиви жени ги взимат главно океанджиите... Ами ако тя няма нищо общо с тази къща? А? Представи си, че е нещо друго, да речем – нещо, което се явява по терасите и само дразни моряците? Ами ако е богиня? Тази нежна кожа и тази руса коса не може да имат нещо общо с града, който е пълен с продавачи на чаршафни площи; неземно хубав град, населен с камериерки и камериери. Тя не може да бъде камериерка. Ако беше такава, щеше да бъде бременна. Защото кой океанец ще остави камериерката си така, ако не е бременна? Богиньо, извика Мародера, бременна ли си, или не? Тя поливаше цветята. Не съм бременна, отвърна камериерката и отново се превърна в богиня. Това накара ловеца на котви да влезе в кабината. Тук той смъкна шубата и измъкна своята жълта хавлия. Виж каква хавлия имам, рече той и влезе в нея. Беше се затоплил задоволително, беше изпушил две цигари. Русата богиня изтърсваше някакво чердже. Мародера палеше третата цигара. Тя изтърсваше черджето настрана от пликовете и чорапогашника. Виж каква хавлия имам, рече Мародера. Освен шубата!... Сега тя изтърсваше малко килимче, от тия, дето се постилат пред леглото. Морето спеше кротко под краката ѝ. Крака или нозе, а? Кажу ми, богиньо, какво носиш долу, крака или нозе? Защото знам, че краката са само за хората. Виж ма, виж каква хубава хавлия имам! И какво тяло!

Мародера хвърли хавлията и остана по гашета. Той не скри хавлията в кабината, нямаше смисъл, вече не ръмеше. Взе маската и шнорхела. Изправи се на седалката и стоя дълго така. Богинята трябваше да се увери, че тялото му е наистина забележително и ненепразно е печелило конкурсите за Аполон на плажа. Виж как скачам в студената вода и слизам на дъното, където търся котви, рече Мародера. И допълни: защото съм горд и никога няма да продавам чаршафни площи. Той скочи във водата. Но тя, заета с работата си, не видя нищо. Нищо не видя ти, мислеше си Мародера на път към дъното. Язък! Край него се полюшнаха две медузи, по скалната ливада пробягаха попчета. Ето го второто въже. На другия му край има котва... Да. Четирирожка. Заварявана от четири извити жезла. Лапите са прибавени допълнително. Тези цепнатина е истинска гробница на котви. Преди две години в същата дупка откри котва-красавица, за която му броиха двайсет и пет лева. Студено е, въздухът се изчерпва. Хайде, нагоре!... Богинята чистеше ориз или леща. По-вероятно – ориз. Тя седеше зад масата и пощеше тавата. Мародера подиша известно време над водата, напълни гърдите си и се гмурна. Този път обходи първаза на канарата и го проучи. Нищо. Лапини, лапини, лапини... И малки медузи, като брошки, а тук-там плавно се придвижват абажурите на родителите, които дори не подозират, че дребосъците са техни деца. Друго – нищо. Отново нагоре!... Богинята продължаваше да чопли тавата... Отново надолу!... Този път проучи другата страна на канарата и точно когато се отчая, намери нова четирирожка... Отново нагоре!... Бързай, Мародер! Ще се пукнеш... Богинята не го и погледна. Той бе изпръхтял силно, ала тя не вдигна поглед от тавата. Бъррр! Студено – извика той. Никакво внимание. Какво студено море! На нищо не прилича! Заплува към лодката и този път трепереше не на шега. Вмъкна се в кабината, смъкна гашетата си, облече първо хавлията, а върху нея – шубата. Дори не мислеше да се показва така опакован и треперещ навън. Отвори бутилката с рома. Пи две глътки. После още две. Това му позволи да захвърли шубата. Вече не трепереше. Запали цигара и излезе на седалката. Бледа слънчева светлина се мъчеше да стопи облаците. Кукло, ако ми паднеш между лапите, ще те удуша, да знаеш, и ще те целувам мъртва, но моя! Добре да го знаеш, на никого няма да те дам! Като поскача малко на седалката, той хвърли хавлията и отново надигна рома. Куклата остави тавата настрана

и вдигна един голям кухненски нож. Доматите бяха измити и тя започна да ги реже. Чак сега Мародера забеляза, че в единия ъгъл на терасата върху котлон бе поставена тенджерата. Жената нарязва домати, остави ги настрана и изсипа съдържанието на тавата в тенджерата. Богиньо, домати с ориз ли готвиш? Да, в ранната есен жената продължаваше да прекарва дните си на терасата. Тук е пренесена цялата кухня. Ами, разбира се, помисли си Мародера, цяло лято сте давали и кухненското помещение под наем! Достатъчно се е гмуркал. Още три котви му бяха вързани в кърпа, ще ги извади следобед, тогава може да грейне и слънце. Тя не беше бременна. В никакъв случай. Значи, по обед трябва да дойде този, който ще я направи тепърва бременна, за да замине. Тя готви за него, двамата ще седнат на терасата и ще се хранят. Кауза пердута! Безсмислено е всичко останало. Лягай, Мародер, поспи си, стопли се, а после ще отидеш в казиното да се наплюскаш. Днес имаш четири котви, осемдесет лева, заслужава да обядваш в казиното. Той облече ризата си, обу панталон, дори обу и чорапи, защото още потреперваше въпреки рома. Това не е истински ром, мислеше си Мародера, ако е истински, ще го сгрее за минута, поне така беше чувал, че ставало другаде. Например в Джамайка. Пусна си музика и заспа. Няколко пъти в полусън дочу как дъждецът потропа по покрива на кабината. Когато се събуди, усети тялото си затоплено, отпочинало и гладно. Погледна часовника – четиринайсет часа. Бързо излезе вън. Императрицата обядваше. Абсолютно сама. Наоколо светлееше. Макар че слънцето продължаваше да се крие, беше топло, морето спеше дълбоко и изглеждаше мътно. Тя се хранеше по начин, който не подобава нито на богиня, нито на императрица – ядеше като човек, нетърпеливо предвкусвал гозбата. Нещо у нея му се стори променено, например косата. Освободена от превръзката си, тя падаше над раменете и дори пред лицето, беше дълга и права коса, достойна и за императрица, и за богиня. Нещо му подсказа, че прическата е променена заради него, заради присъствието на неговия флот в залива. Кукло ма, ти се храниш нарочно на терасата, а? И нарочно си дала свобода на косата си, нали? Чакай, преди това носеше ли рокля? А? Май че не носеше, а сега си с рокля. Поне си махнала престилката. Сега раменете ѝ бяха открити, оттам започваха дълги бели ръце, достатъчно дълги, да стигнат до най-отдалечените кътчета на терасата, да вземат каквото си искат, дори ако се протегнат над морето, спокойно могат да погалят Мародера по косата. Става все по-интересно, извика той, аз съм тук, а ти си там и става все по-интересно, извика той. Ти си на сушата, а аз във водата, но те виждам като на кино, императрице, сама, в стоте стаи на самотния дворец. Заедно с косата си. С дългите си ръце. И със сукката си. Може би месеци не си виждала мъж. Може би зад теб няма нищо, а? Не знам защо, но ми се струва, че целият град зад гърба ти е мъртъв, да, ма Кукло – страшно прилича на мъртъв. И само ти си жива, само ти му даваш живот, там, на терасата, по-руса от русите, по-красива от красивите.

Мародера извади продуктите си на пейката и се постара да приготви един колкото се може по-естетичен обяд. Както ме виждаш, аз съм цар! – извика той. Пътувам с къщата си, където ми скимне, спирам, където искам, спя. Всички заливи са мои, не съм нито работник, нито чиновник, нито продавач – свободен съм и се прехранвам с плодовете на дъното. Ако искаш да те уважавам, напусни стоте стаи и ела в кабината ми. Ще те закарам на хоризонта, където морето и небето се взимат безшумно...

Той режеше домати, ножчето му беше остро, домати мигновено се превръщаха в розетки или по-точно – в четирилистни детелини, а сокът им блестеше, доколкото някой може да блесне пред красотата на императрицата. Мародера разположи розетките върху пластмасова чинийка. Ще те целувам и в кабината, и навън. Ще отидем навсякъде. Стига, отвърна тя и се изправи, тъй като трябваше да си

сипе още манджа. На кого ги разправяш? Това са измислици, тези неща не съществуват. Повярвай, рече той – зиме, лете, в пек и мраз, винаги, при всички обстоятелства, ще бъдем заедно, ще вадим котви и ще живеем като волни гларуси. Не, отвърна тя и понесе пълната чиния към масата, аз имам сто стаи, балатуми-малатуми и три бани с фаянси, разбираш ли? Разбирам, отвърна той, като нарязваше сиренето, но колко по-добре е вместо балатуми-малатуми да скитаме по водата и да вадим котви от дъното. Ами ти, както си руса ма, кукло, знаеш ли колко добре ще си паснеш с водораслите? Представяш ли си кво става, като се промушиш между тях? А? Знаеш ли, или не знаеш? Стараеше се да реже хляба тънко, изящно. Императрицата ядеше. Ще се промушваш между водораслите, а белият ти крак ще се мярка между рибите като светкавица, разбра ли? Разбрах, отвърна тя, както ядеше домати с ориз, но не ми харесва. На мен ми харесва тук. Ние се съсипахме, докато построихме тази къща, и сега трябва да чакам мъжа си, който ще донесе валута и много неща за обзавеждане от топлите страни. И само с него ли? – изкрещя Мародера. Само с него, изкрещя богинята. И защо си застанал срещу мен? Тя обираше чинията в движение, отправила се да си досипе още ядене. Подвоуми се, сипа си само две лъжици и се върна на масата. Мародера набождаше бучките сирене на върха на ножчето и ги поднасяше галантно към устата си, макар че пукаше от глад и можеше да изгълта цялата софра за две секунди. Ще стоя цели дни срещу теб, отвърна Мародера, цяла вечност, докато те подчиня на волята си. Какво ще ме правиш? – попита внезапно тя. Бе, ти ела и ще видиш какво ще те правя. Нали щеше да ме водиш уж на хоризонта? И на хоризонта ще те вода, и зад хоризонта, където искаш ще отидем, само ела. Махай се, извика тя. Не, аз няма да се махна, ще стоя и ще вадя котви пред очите ти. Цял живот ще вадя котви, ще ги превръщам в брошки и ще ги окачвам по бюста ти. За теб е важен само бюстът ми, така ли? Е, не чак, но е доста важен, всичко у теб е важно за мен, но бюстът ти ме омагьосва; омагьоса ме и косата ти, цялата ти руса богинщина ме грабна и ме отнесе. Нима не искаш да заживееш особено? Не, извика тя, защото за теб най-важното нещо си остава моят бюст. Не отричам, каза той, това е доста важна подробност от тялото ти, дори най-важната. Простак! Той отвори една бира с отвертка и я вдигна пред лицето си, с което искаше да каже нещо и тя сигурно разбра какво искаше да ѝ каже, защото тръсна снага и изчезна в стаите си. Докато пиеше, Мародера си мислеше, че борбата за открадването на красавицата ще бъде жестока, пък и Спарта надали ще я отстъпи без бой, но реши да остане и да се бори докрай. Като почака и тя не се върна на терасата, той се съблече и се зае с изваждането на втората котва.

Изтръгна я и я привърза на въженцето. Бягайки нагоре, той зърна огромна морска лисица и отново си помисли, че му върви на морски животни – може би плуващият свят вече знае, че не употребява харпуни и въдици. Горе денят продължаваше да бъде навъсен. Смъкна маската и погледна към терасата. Нищо. Никой. Три котви за един ден, а? Това е доста добре, нали? Избърса тялото си, а после се разтри с най-сухия край на хавлията, глътна малко ром и навлече пуловера. Пиеше му се. Мародера взе китарата и излезе. Глътна още малко ром. Вече нямаше и помен от далечния зрак на слънцето. Държеше китарата в ръце и пиеше. Пръстът му погали безшумно струните, после по тях се плъзна дланта му, така както се гали кожа: Да отида ли в града, или да не отида? Няма да отида. Добре де, ако не отида, какво ще правя? Дланта му този път се плъзна по дължината на струните. Ще чакам тук, тя ще се появи отново, защото е грешно да не се появи. Тя е красива, но и аз съм красив. Двамата сме сами. На наши разположение са около трийсет легла и две койки. Във въздуха имаше много кислород. Забелязал е, и неведнъж, че след продължително гмуркане тялото му се изпълва с бодрост, пее му се, пие му се, иска да целува жени. Но тази спартанка е страшна жена – нещо средно между гълъбица и вълчица. Тя сигурно е

ходила с много мъже, докато се появил океанджията да я налага цялата, без остатък. Такива жени после се прибират и стават верни, но се разхубавяват непоносимо, чак до стъпалата си. Той пие и поглежда клипера на етикета. Колко пъти, в пияно състояние, е казал, че затова обича рома, защото върви с мезето си: като пийваш, гледаш си платната на клипера, които те отнасят сред пасатите и лъскавите води, пак си пийваш и пак си поглеждаш платната – какво по-добро мезе от това?... Ето я! Излиза на терасата, взима нещо и се скрива. Аха, тя му се сърди.

Китарата му бърза да запее. За какво се сърдиш, красавице? Драм-драм-драм. На мен ли се сърдиш, или на безслънчевия ден? Драм-драм-драм! Ами, затова съм тук. Драм-драм-драм. Понеже няма слънце, бъди ти моя светлина. Драм!... Да бе, такива жени, като се приберат веднъж и – край! Мародера остави китарата, глътна малко ром и без да погледне този път клипера на етикета, влезе в кабината. Беше се почувствувал много сам, никому ненужен ловец на котви, тъжен човек в тъжен мокър ден. Добре де, извика той, докато се събуваше, къде е моят хоризонт, къде е моят ден, кога ще мога да целувам любимата си жена, потънал в щастие? Няма такъв ден, няма такъв хоризонт, не съществуват. Той се тръшна върху койката и реши да се наспи, а после да отиде в казиното, защото му се струваше, че ще пукне от тъга.

Мародера заспа към петнайсет и половина часа, спа два часа и бе събуден от първите викове на спартанците. Да, някой наистина го викаше, зовеше го да излезе, да се покаже. Преди да се разсъни както трябва, той измъкна главата си от кабината. Не много далеч, но не и близо, бяха спрели четири лодки.

— Какво? – запита Мародера.

— Махай се! – извика младият спартанец от едната лодка.

— Защо? – запита Мародера.

— Махай се оттук!

— Преча ли?

— Тук няма да стоиш! – извика вторият спартанец от втората лодка.

— Не разбирам защо обаче.

— Ти чу ли какво ти казваме? – запита третият, не толкова млад спартанец от третата лодка.

— Чух, не съм глух! Но защо? Преча ли, какво?

— Махай се! – каза четвъртият спартанец от четвъртата лодка. — Засега ти казваме толкова.

— Добре де, кои сте вие?

— Ние сме нейните братя.

— Нейните? – удиви се Мародера. — Четирима?

— Не искаме да ѝ разваляш живота! Къде си се наврял тук? Тя е сама жена.

Не искаме да е чува лоша дума за нея.

— Но аз – ...

— Защо си застанал тук?

— Работя.

— Какво работиш?

— Това си е моя работа.

— Няма да работиш и ще се махнеш!

— Заповядвате?

— Сега ти казваме.

— А после? – озъби се Мародера.

— Ще видиш.

— Искате да се махна, така ли?

— Да.

— Добре де, щом ви е сестра, ще я оставя... Бях решил да ѝ правя серенада, но няма да ѝ правя. Хайде сега, оставете ме и си вървете.

— Ще си вървиш ти!

— Сестра ви няма да закачам, щом ви е сестра и щом сте дошли за това, но няма да си отида.

— Ще си отидеш!

— Ще си отидете вие, а аз ще остана, понеже имам да си върша някои работи. Като си ги свърша, чак тогава ще си отида, а вие ще си отидете още сега.

— Не знам – каза най-големият брат, – сега ще си отидем и ще почакаме, но ако не си отидеш до вечерта, ще си изпатиш.

— Аз ще остана и ще си изпатите вие! А сестра ви няма да закачам, нито ще я фиксирам, разбрахте ли?

— Добре, но ако до вечерта не се махнеш, не отговаряме.

— Няма да се махна.

— Защо смяташ така?

— Ще се махна, когато пожелае. Утре, в друг ден... Зависи от работата и от желанието ми. Но сестра ви няма да закачам, няма да падне и косъм от нея.

— Ще те махнем – рече някой от братята и поведе лодките към градчето.

Мародера се ядоса изведнъж и ги напсува, но понеже те не чува от шума на моторите, ядоса се още повече заради мижитурството си, обърна се към терасата и размаха юмрук.

— Може да си направена от много хубави неща, но си само сглобена и те презирам!... Защото, когато святната жена я закачат, си мълчи и никой не разбира, че са я закачали. Само пачаврите дигат аларма! Чули ма, богиньо крастава местна? И кажи на братята си, че когато Мародера спи, никой не смее да го буди, може да го събуди само бог и кварталният отговорник!

Той се върна в кабината и надигна бутилката. После се тръшна, но стана и се изпика и отново се тръшна на койката. Събуди се в полунощ, погледна часовника, разбра, че е късно за казиното, изпразни бутилката до дъно и заспа постепенно, вслушан в кокошките, които кълвяха по покрива. Вали, каза си Мародера, преди да потъне в големия сън...

А аз ѝ предлагам да цепим хоризонтите, ядосваше се Мародера при събуждането си, третирах я като мечта. Той плю с отвращение и стана. Беше късно, вън нямаше и помен от ръмвящия ден и дъждовната нощ; навсякъде – топла слънчева светлина. Излезе от кабината, протегна се, загледан в хоризонта, като си мислеше колко хубаво нещо е животът, когато има слънце на небето и котви на дъното. И днес ще извадя, извика високо той. Ако не извадя чужда, ще извадя своята собствена. Обърна се към градчето и се засмя на смешката си.

Пуловерът за гмуркане, който топли тъй добре под водата, сега е мокър и студен. Мародера го навлича и реве от допира до него, после бърза да се хвърли в морето, да изравни температурите. Ето яаааа!... Тя лежеше на петнайсет метра дълбочина, въжето ѝ бе обрасло много – хубава котва, златна котва. Може би лежи пет или шест години. Два пъти е идвал тук, без да я види... Бързо нагоре!... Мародера изскочи високо, като делфин, пое дълбоко въздух, гмурна се отново, този път с тънкото въженце, откри бързо златната котва и я привърза, без да я разклати; нямаше нужда, откритието му лежеше сред “цветята” и чакаше само да бъде изтеглено. Отново нагоре!... Отново изскочи като делфин и заплува към лодката. Покачи се и се просна под слънцето, по цялото протежение на пейката, от кабината до кърмата. Лежеше с притворени очи, поглъщаше слънчевата топлина. През борда се изцеждаше пуловерът, половината от водата се връщаше в морето, а другата половина се стичаше към трите

извадени от вчера котви. Те представляваха купчина ръжда и ракушки, но на всичко му идва редът – и на ръждата, и на ракушките, а след това почистените котви ще бъдат боядисани, за да хванат необходимата цена.

Далечният шум на моторите го накара да се повдигне на лакти и той бе учуден – за първи път виждаше толкова лодки да бързат през морето. Много лодки, може би сто. Мародера приседна и протегна ръка към цигарите. Запали, всмукна сладкия дим, облегна се на кабината. Такава картина наистина не е виждал никога. Къде ли са тръгнали? Да не би на празненство? Да е за риболов, не е, почти няма такава вероятност. Сигурно празненство, помисли си ловецът на котви, но олелията е чак до десетия етаж на небето. Лодките се приближаваха, нарастваха, моторите им гърмяха все по-мощно и сякаш се разгъваха... Да, те се прегрупирваха и се разгъваха флангово срещу него. Боже, тези са луди, ухили се Мародера. Ами да, те идват към мен, може би искат да правим втори Трафалгар.

Нещо му подсказа, че трябва да вдигне котва, но преди това трябваше да се изпробва моторът. Точно така, стартерът като никога отказа, та се наложи втори, трети, та чак и четвърти път... Слава богу, моторът заработи. Той не го чу, само усети вибрациите на корпуса. Загаси го и тръгна към котвата, но вече нямаше смисъл – лодките на Спарта го бяха заградили и нещо пак му подсказа, че трябва да си отваря очите. Моторите притихваха един след друг, настъпи древна тишина и, кой знае защо, в момент като този, когато беше обсаден, Мародера погледна към терасата. Чудно, царицата не беше там.

— Е?

Мълчаха и хората. Той огледа почти всички лица. Някои му напомниха за братята на царицата.

— Хайде де, ще мълчим ли? Затова ли се събрахме?

Един от моторите на спартанците заработи. Пред него застана лодката на възрастен мургав мъжага с късо остригана, почти нула номер коса, доколкото я имаше, защото повечето коса изобщо липсваше.

— Какво правиш тук? – запита стриганата глава.

— Ти ми кажи какво искаш, пък аз ще ти кажа какво правя – отвърна Мародера.

— Виж колко широко море, какво търсиш в нашия град?

— Разглеждам го – усмихна се Мародера. — Аз съм курортист. Може да си купя и картички, да ги пращам тук-там.

— Ти не си курортист, ами работиш нещо по дъното. Какво търсиш по дъното?

— Брошки, брошки търся – захили се Мародера. — Някои си губят брошките, аз ги намирам и после давам обявление за изгубени брошки.

— Лъже! – провикна се някой зад гърба на стриганата глава. — Той вади котви!

— И друг път е идвал – намеси се втори човек зад гърба на стриганата глава. — Преди две години също вадеше котви

— Видя ли? – започна отново стриганата глава в настъпилата тишина. — Хората казват, че вадиш котви.

— Чакайте – учудено каза Мародера, – вие заради котвите ли идвате? Аз мислех, че има други причини. Не идвате ли за богинята си?

— Идваме заради котвите.

— Значи, не заради богинята. Боже мой, пък аз помислих, че идвате заради богинята си.

— И заради нея идваме. И за Елена, и за котвите идваме.

В лодките се понесе шепот и мърморене.

— Тихо! – обърна се към хората стриганата коса, а после отново погледна към Мародера. — Искаме да знаем кой ти позволява да идваш и да отнасяш нашите котви?

— Всички сте луди! – отвърна весело Мародера. — Слушайте, вие защо не се приборете? Имате да перете толкова чаршафи от лятото. Вместо да перете, се закачате. Защо се закачате толкова?

В следващия миг върху него се изсипа залп от псувни, но стриганата глава успя да овладее положението и този път.

— Колко котви си извадил?

— Сто и осем!... Долу е плантация за котви.

— Да ги даде! – провикна се някой.

— Каквото е извадил, да го предаде и да се маха! – провикна се друг.

— Защо? – поиска да знае Мародера. — По какви причини? Къде е писано, че котвите от дъното трябва да се предават някъде?

— Те са наши котви!

Последните думи бяха изречени почти едновременно, от всички.

— Ахааа, ваши! Ами като са ваши, защо не слезете да си ги вземете? Защо чакате да ви ги извадя и тогава...

— Ти трябва да се махнеш и вече да не се явяваш насам. Ти вадиш котви и ги продаваш.

— Ами продавайте ги вие! Знаем че ламтите за много, знаем че искате да не се минете, но защо не си ги приборите от дъното, а? Законът на морето е такъв – каквото намериш на дъното, е твое.

— Това е нашият град! – извикаха няколко души.

— Но дъното не е ваше.

— Наше е!

— И котвите са наши!

— Никой няма право да взема нашите котви!

— А пък аз няма да ви върна никакви котви и ще извадя всички други котви от дъното и ще ви ги дам само срещу заплащане! Разбрахте ли?

Моторите заръмжаха.

— Какво се ежите? – изрева Мародера и грабна бравичката. — На кого се ежите?... Вместо да перете, се зъбите!...

Той мина на бака, размаха бравичката и отсече въжето на собствената си котва, така както се постъпва при внезапно бедствие, после се върна на кърмата и преряза въженцето на плячката си, а след това натисна стартера и моторът заработи.

— Перачки на чаршафи! – викаше той. — По цели дни перете чаршафи! – Сега гласът му надвикваше всички шумове на моторите. — Хайде де, гонете ме!... Да ви видя!...

Да говорим за мотора на Мародера сега е излишно, това е мотор с известност по цялото крайбрежие. Още в първата минута Мародера се изплъзна от преследвачите си, като ревеше и дразнеше хайката. Но спартанците не се отказаха от гонитбата. А и преследваният, вместо да изчезне по посока на своя град, започна да си прави шеги. Лодката му се върна на няколко пъти и се вряза в редиците на врага.

— Хайде де, няма ли да ме хванете?... Не можете!... Вас ви бива само да перете!

Преследваният викаше с пълен глас, но мисълта му се връщаше към тъжния факт, че днес му се бе случило за първи път да реже въжето на собствената си котва и че това не са хубави работи.

— Защо не ме хванете? – предизвикваше той, префучавайки под носовете на спартанците. — Ха-ха-ха!... Ще ви закарам в открито море и ще ви потопя един подир друг, да знаете!... Перачки, с перач...

Едно весло го удари по главата. Мародера залитна и полегна върху мотора. В следващите секунди върху гърба му се стовариха още сто, пък може би и повече весла. Някои от тях го заръгаха яростно, отместиха го от мотора и го избутаха към борда. Тогава моторите започнаха да замлъкват, замряха и остана само приятното съскане от двигателя на преследвания.

— Ще краде котвите ни! – извика някой.

— Нашите котви! – извика друг.

Лодката на Мародера проряза флотилията на спартанците и се отправи към открития хоризонт. Главата, ръцете и торсът на разбойника висяха през борда и при всяко ново полюшване се приближаваха към повърхността на морето. Най-напред във водата се врязаха ръцете, после главата и тъй като всичко това натежа, тялото се изхлузи изцяло през борда и потъна под гланца на бездната. Като кон без ездач, лодката се устреми напред и просто не знаеше какво да прави с мощта на своите конски сили. А Мародера слизаше към дъното, между облаци атерина, между полилеи от медузи, кръвта му багреше обграждащата го бистрота и се разтваряше в морето, за се превърне във вода; тялото му слизаше надолу, бавно полегна сред пампасата и се извърна с лице към небето, а отворените му очи сякаш продължаваха да поглъщат чудесата на света.